

talt et Æventyr eller lignende. Gammel-Erik, der havde taget Plads lige under ham — som en Discipel ved sin Mesters Fødder — havde hvert Øjeblik, naar der blev lidt Tavshed i Forsamlingen, løftet sig paa Armen og stirret op paa ham med en livsalig forventningsfuld Mine som et Barn, der venter at faa hele Alfe- og Troldeverdenen oprullet for sine Øjne.

Alligevel gik de alle endnu en Gang hen til ham og gav ham Haanden med et hjærteligt „Tak for i Dag“.

Kun Hansine tog straks, da Opbrudet begyndte, sin rødhaarede Veninde under Armen og bortfjernede sig med hende langs Stranden for at følge hende paa Vej hjem til „Skovfogedboligen“ — som Egnens Folk velvilligt benævnedes en tarvelig Hytte for Opsynsfolkene ved en lille Lund i det sydøstlige Hjørne af Sognet.

VII.

Faa Minutter efter stod Emanuel oppe paa en Bakkeryg, hvorover en Sti trak sig nordpaa ind til Vejlby. Han havde taget sin brede Plyshat